

Fællesskabets stærke individer

Arbejderbevægelsen 1871-2021

For 150 år siden, den 15. oktober 1871, stiftede Louis Pio, Harald Brix og Poul Geleff den danske arbejderbevægelses første landsdækkende organisation. Gennem fagligt og politisk arbejde ville de forbedre livsvilkårene for den store gruppe af mennesker, der levede en udsat og usikker tilværelse i de hastigt voksende byer og på landet. De arbejdere, der hver for sig stod svagt, skulle finde deres styrke ved at stå sammen over for arbejdsgiverne.

Med tiden voksede arbejderbevægelsen til at blive det moderne Danmarks stærkeste folkelige fællesskab med afgørende indflydelse på udviklingen af arbejdsmarkedet, demokratiet og det velfærdssamfund, vi kender i dag. Og i alle de organisationer, foreninger og aktiviteter, som bevægelsen skabte, er det menneskers vilje til at slå sig sammen, der har været den bærende kraft.

Men stærke fællesskaber har også brug for stærke individer. Og gennem 150 år har engagerede kvinder og mænd sat deres særlige præg på arbejderbevægelsen. De har taget ansvar, haft blik for de vigtigste kampe og drevet bevægelsen frem.

Her fortæller vi historien om blot nogle få af de mange enkeltpersoner, der har sat særligt aftryk på danske lønmodtageres faglige og politiske fællesskaber.

Kirsten Stallknecht

1937-2021

Kirsten Stallknecht
var sygeplejerskernes
mangeårige frontfigur.

Kirsten Stallknecht voksede op i en forstad til København og fik en mellem-skoleeksamen fra Husum Skole. Efter et ophold i Schweiz påbegyndte hun sin uddannelse på sygeplejeskolen i Holbæk i 1956. Uddannelsen førte hende til Rigshospitalet, og det var også her, at hun efter endt studium fik ansættelse som sygeplejerske.

Med et internationalt udsyn viste Stallknecht i en tidlig alder stor interesse for udvikling af sygeplejen i Danmark, og allerede som 30-årig, i 1968, blev hun valgt som formand for Dansk Sygeplejeråd. En post hun bestred i mere end 30 år – næsten altid valgt uden modkandidat.

Stallknecht omstrukturerede organisationen og dens økonomi og placerede Dansk Sygeplejeråd som en synlig del af fagbevægelsen. Hendes karismatiske personlighed og resultatorienterede vedholdenhed styrkede Dansk Sygeplejeråds stemme fra det fagretslige system til den brede offentlighed i Danmark.

Kirsten Stallknecht er grundlægger af Dansk Sygeplejehistorisk Museum i Kolding.

Helga Larsen

1884-1947

Helga Larsen var
de kvindelige
bryggeriarbejders
formand i København.

Helga Larsen blev født i fattige kår i 1884 i København og voksede op med en enlig mor, der havde været aktiv i den tidlige københavnske arbejderbevægelse. I en alder af ni år måtte Helga Larsen bidrage til hjemmets opretholdelse og arbejde i seks timer på et maskinstrykkeri efter endt skoledag.

Helga Larsen fulgte i sin mors fodspor og blev bryggeriarbejderske og i 1903 valgt til kasserer i det nystiftede Kvindelige Bryggeriarbejderforbund for København og Omegn. Helga Larsen blev gift og fratrådte i 1906 sit kassererhverv for på stærk opfordring – men mod sin mands vilje – allerede to år senere at blive forbundets nye formand.

Foruden formandsposten fik Helga Larsen sæde i hovedbestyrelsen for Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejderforbund. Begge tillidserhverv havde hun frem til 1927 og blev en højt respekteret og ledende figur, der under en vanskelig tid præget af krig og økonomisk krise gjorde en stor indsats for især enlige mødre og deres børn.

Efter grundlovsændringen i 1915, blev Helga Larsen som den ene af de fire første kvinder valgt til Folketinget i 1918 for Socialdemokratiet, og i 2009 fik Helga Larsen opkaldt en plads efter sig i Vanløse.

Louis Pio

1841-1894

Louis Pio var
arbejderbevægelsens
banebryder og
Socialdemokratiets
første formand.

Louis Albert Francois Pio blev under beskedne kår i Roskilde født den 14. december 1841, men fik alligevel en studentereksamen i 1859 i København. Herpå fulgte militærtjeneste, en skolelærergerning på Borgerdydskolen og ansættelse som postskriver i postvæsnet.

Pios enestående betydning for arbejderbevægelsen i Danmark blev formet af krigsoplevelserne i 1864, ansættelsen i postvæsenet, litteratur og hans modstand mod 1866-grundloven. Med social indignation og under indtryk af forholdene under Pariserkommunen udgav Pio den 21. maj 1871 det første nummer af Socialistiske Blade. Det afsluttedes med et opråb, der af regeringen og myndigheder blev opfattet som en alvorlig trussel mod det bestående samfund: **”Vi skal næste gang klart og tydeligt fremstille, hvad det er, vi arbejdere ønsker, og hvad vi vil sætte igennem sent eller tidligt, med loven eller – uden den!”**

Pio var i 1871 30 år gammel, og sammen med Harald Brix og Paul Geleff brugte han sit engagement til at organisere arbejderne i Danmark ved oprettelse af Den Internationale Arbejderforening for Danmark i 1871.

Pio blev - i forbindelse med den berømte konfrontation mellem politi og arbejdere ”Slaget på Fælleden” den 5. maj 1872 - anholdt og fængslet i de tre efterfølgende år. Efter sin benådning i 1875 fortsatte Pio atter sin socialistiske agitation gennem avisen Social-Demokraten, og i 1876 stod han som formand i spidsen for den første socialdemokratiske partikongres.

Til trods for sin benådning var Pio fortsat truet af politiske straffesager og var på fallittens rand, da han i 1877 valgte at tage imod svimlende 10.000,- kr. indsamlet blandt københavnske rigmænd mod at udvandre til Amerika. Til trods for den polemik, der herved opstod, og det mislykkede forsøg på at oprette en socialistisk koloni i Amerika, efterlader Pio et eftermæle i Danmark som den måske mest betydningsfulde pioner og grundlægger af den organiserede arbejderbevægelse i Danmark.

Louis Pio døde af tyfus i Chicago den 27. juni 1894. Hans aske blev hentet til Danmark ved Socialdemokratiets 50-års jubilæum i 1921, og hans urne blev nedsat på Vestre Kirkegård med taler af Thorvald Stauning og Pios datter, Sylvia Pio.

Inger Gamburg

1892-1979

Inger Gamburg var
Arbejderkvindernes
Oplysningsforbunds
første formand.

Inger Gamburg mistede som to-årig sin far ved en ulykke og voksede herefter op hos sin mor og fem søskende i Holbæk, indtil også moderen døde 14 år senere. Herpå ernærede Gamburg sig ved ansættelse som tjenestepige, som chokoladefabriksarbejder og senere som bryggeriarbejder på Tuborg, hvor hun i 1918 stod i spidsen for de kvindelige bryggeriarbejders første strejke.

Gamburg blev engageret i Kvindeligt Arbejderforbund og virkede som formand fra 1926 for metal- og jernindustrikvindernes afdeling frem til 1965. I 1925 dannede hun sammen med Marie Nielsen, Arbejderkvindernes Oplysningsforbund, som hun også blev formand for.

Gamburg var kommunist og blev industrikvindernes ubestridte og kampberedte leder - kendt for sine markante holdninger og respekteret for sin kamp for kvinders rettigheder. Med hende blev kvindekrav som ligeløn og adgang til abort for første gang rejst i fagbevægelsen.

En journalist fra Land og Folk spurgte i 1971 Gamburg: **"Hvordan går det med de erindringer, du er ved at skrive?"** – **"Jeg skriver sgu ikke erindringer,"** sagde Inger Gamburg og fortsatte: **"Det kan ikke have nogen som helst interesse for andre end mig selv."**

P. Knudsen

1848-1910

P. Knudsen gjorde
Socialdemokratiet til et
landsdækkende parti.

Peter Christian Knudsen blev født i Randers i 1848 og udlært handskemager, inden han flyttede til København for at søge arbejde. De store sociale skel, han oplevede i København, og den undertrykkelse, Louis Pio og andre socialistiske ledere oplevede under Slaget på Fælleden i 1872, blev skelsættende for P. Knudsen. Selvom han som soldat på Kastellet ikke selv medvirkede i konfrontationen på Fælleden, tilsluttede P. Knudsen sig umiddelbart efter begivenheden den socialistiske bevægelse og meldte sig ind i Den Internationale Arbejderforening.

P. Knudsen stiftede i 1875 Handskemagerernes Fagforening og blev året efter formand for et nordisk handskemagerforbund for igen i 1898 at varetage formandskabet for det nystiftede Handskemagerforbund i Danmark. Side-løbende hermed blev P. Knudsen valgt til forretningsfører (formand) for Socialdemokratiet og formåede med organisatorisk talent at opbygge Socialdemokratiet som et stort landsdækkende parti.

Han tilhørte partiets pragmatiske fløj, og efter opgøret med partiets få tilbageværende revolutionære kræfter i 1889 medvirkede Socialdemokratiet i udformningen af flere sociallove med P. Knudsen som indsigtfuld, hårdtarbejdende frontfigur. Ved stiftelsen af DsF (vore dages FH) i 1898 valgtes han som næstformand.

Med disciplin, engagement og gode lederevner spillede P. Knudsen en enestående rolle i etablering af den danske arbejderbevægelse, og han så et samspil mellem fagbevægelsen og Socialdemokratiet som arbejderbevægelsens bærende fundament.

Thorvald Stauning

1873-1942

Thorvald Stauning
var det tyvende
århundredes længst
siddende statsminister i
Danmark.

Thorvald August Marinus Stauning blev født i 1873 i et fattigt arbejderhjem i det indre København. Efter endt skolegang blev han i 1892 udlært cigar-sorterer og arbejdede kortvarigt på J. P. Schmidts Cigarfabrik i Fredericia, hvor han med sin deltagelse i solidaritetsstrejken med cigarrullerne for alvor indledte et politiske engagement, der siden hen skulle vise sig at blive et af de mest betydningsfulde i det tyvende århundrede i Danmark.

Stauning blev medlem af Socialdemokratiet i 1890, formand for Cigar-sorterernes Fagforening i 1896-1908 og fra 1898 redaktør på De Samvirkende Fagforbunds blad, "Samarbejdet". I 1906 blev Stauning valgt til Folketinget og fire år senere valgt som Socialdemokratiets nye formand. Foruden Folketinget, hvor han forblev valgt til sin død i 1942, var Stauning også medlem af Københavns Borgerrepræsentation 1913-1925.

Selvom det for Stauning og Socialdemokratiet var et stort gennembrud, at han i 1924-1926 blev den første socialdemokratiske statsminister i Danmark, var det under Staunings anden periode som statsminister 1929-1942, at hans markante eftermæle som landsfader blev grundlagt.

Stauning ledte Danmark igennem 30'ernes svære økonomiske krise med fattigdom og høj arbejdsløshed, og med et reformistiskorienterede Socialdemokrati bekæmpede han den revolutionære socialisme og andre antidemokratiske samfundskræfter.

Gennem reformer og forlig med Rigsdagens øvrige magtfulde partier lagde Stauning i vid udstrækning grunden til det velfærdssamfund, vi kender i dag. Det berømte Kanslergadeforlig, som Socialdemokratiet indgik med Venstre i 1933, står tilbage som et markant vidnesbyrd herom.

Anker Jørgensen

1922-2016

Anker Jørgensen –
fra lagerarbejder til
statsminister.

Anker Jørgensen blev født i et københavnsk arbejderhjem i 1922, men voksede op hos sin faster og onkel, da begge hans forældre døde af tuberkulose, inden Anker var fyldt seks år. Anker gik ud af skolen efter syvende klasse og arbejdede i flere år som bud og lagerarbejder i FDB, kun afbrudt af værnepligtstjeneste under besættelsen, hvor han deltog i kampe ved Gardehusarregimentets kaserne i forbindelse med de tyske angreb på de danske kaserner 29. august 1943. Anker tog som leder af en større modstandsgruppe aktiv del i modstandsbevægelsen. Med sin sædvanlige beskedenhed underspillede han sin rolle heri og sagde: **”Jeg har aldrig udøvet de store heltegerninger”**.

Anker blev tidligt politisk interesseret og engagerede sig som ung i DUI og DSU. I 1950 blev Anker næstformand i Lager- og Pakhusarbejdernes Forbund, og seks år senere blev han forbundets formand. I 1962 blev han formand for Transportgruppen, men karrieren i fagbevægelsen kulminerede, da han i 1968 blev formand for Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejderforbund, der sidenhen blev til Specialarbejderforbundet i Danmark, SID – nu en del af 3F.

Efter en kortere periode som medlem af Københavns Borgerrepræsentation blev Anker Jørgensen valgt til Folketinget i 1964 for Socialdemokratiet, og efter Jens Otto Krag's pludselige afgang i 1972 blev Anker statsminister frem til det skelsættende jordskredsvalg i 1973.

Ankers anden periode som statsminister, 1975-1982, var en ”kold” og økonomisk trængt tid, men Anker fremstod som en folkelig og åbenhjertig politiker, der arbejdede for en stærk og samlet arbejderbevægelse og havde stor andel i etablering af Lønmodtagernes Dyrtidsfond, efterlønnens indførelse og bistandslovens vedtagelse.

Anker Jørgensen er den hidtil sidste ufaglærte statsminister i Danmark.

Hans Rasmussen

1902-1996

Hans Rasmussen fik tilnavnet ”den stærke smed”.

Hans Edvard Rasmussen blev født i Odense og tog efter endt uddannelse som maskinarbejder ved Allerups Maskinfabrik i 1922 ophold på Arbejderhøjskolen i Esbjerg, der samme år havde fået Julius Bomholt som ny forstander. Højskoletiden, og ikke mindst den indflydelse Bomholt havde på den unge maskinarbejder, vendte Rasmussen ofte tilbage til som en tid, der formede hans menneskesyn og vakte hans politisk engagement.

Efter adskillige tillidsposter på arbejdspladser og i fagbevægelsen blev Hans Rasmussen i 1944 formand for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund (det senere Dansk Metal) – en post han bestred frem til 1972.

Med tilnavnet ”den stærke smed” var Hans Rasmussen en hård forhandler, men kunne på samme tid se værdien af en mindre lønforbedring, imens kampe for større politiske temaer som Økonomisk Demokrati (ØD) og fuld beskæftigelse pågik. Hans Rasmussen var drivkraft bag den omfattende indkomstpolitiske krisepakke, helhedsløsningen i 1963.

Hans Rasmussen var socialdemokratisk folketingsmedlem i perioden 1950-1964 og partiets næstformand i otte år, men trods sit positive omdømme og sine tildelte tillidsposter afviste han både Viggo Kampmanns og Jens Otto Krag's opfordringer til at indtræde som minister i deres regeringer.

Thomas Nielsen

1917-1992

Thomas Nielsen var LO's
magtfuld formand

Thomas Schiermer Nielsen, der blev født i Krstrup ved Randers og udlært former, gik i sin fars fodspor, idet hans far gennem 30 år havde været socialdemokratisk kommunalpolitiker og formand for formerne i Randers. Thomas Nielsen var først DSU-aktiv, derefter blev han medlem af Formernes bestyrelse og senere kommunalpolitiker i Gladsaxe og Ballerup-Måløv kommuner.

Det var i LO - først som sekretær og fra 1967 som LO's formand - at Thomas Nielsen for alvor blev en markant skikkelse i fagbevægelsen. I sin tid som formand fra 1967 og frem til 1982 transformerede han LO til en serviceorganisation, hvor politikområder som arbejdsmiljø, uddannelsesforhold og medbestemmelse supplerede det klassiske fokus på arbejdernes lønforhold.

Thomas Nielsen var en varm fortaler for det Europæiske Fællesmarked. Han kæmpede for etablering af en efterlønsordning og havde stor andel i etablering af Lønmodtagernes Dyrtdsfond og forbedringer i ATP.

Skiftende regeringer, venner og politiske modstandere undgik ikke Thomas Nielsens skarpe tunge, der med temperament og vedholdenhed ikke tøvede med gennemslagskraftige udtalelser, der kunne varetage LO-medlemmers interesser. Med henvisning til fagbevægelsens resultater, sagde Thomas Nielsen i sin afgående kongrestale i 1982 **"Vi har sejret ad helvede til – godt"**.

M.C. Lyngsie

1864-1931

M.C. Lyngsie var
arbejdsmændenes
stærke formand.

Michael Christian Lyngsie blev født i København, voksede op i fattige kår og måtte som bydreng tidligt selv bidrage til familien. Lyngsie var arbejdsmand, gift som 21-årig, sluttede sig til bevægelsen i 1880'erne og meldte sig ind i Socialdemokratiet, for hvilket han blev valgt til Landstinget, Folketinget og Københavns Borgerrepræsentation.

Lyngsie var en glødende agitator og mistede også på den konto sit arbejde på Hærens Patronfabrik i 1890, hvilket kun bidrog til et fortsat engagement i arbejderbevægelsen. I 1892 blev han formand for det københavnske arbejderforbund, og da Dansk Arbejdsmandforbund i 1897 blev stiftet, valgtes Lyngsie som dets formand, hvilket han var frem til sin død i 1931.

Lyngsie så nødvendigheden i at organisere de dårligst stillede af alle arbejdere, de ufaglærte og daglejerne. Han kæmpede for deres rettigheder, og efter et par sejrrie strejker i 1892 og i 1894 opnåede Lyngsie mere synlighed og gennemslagskraft over for arbejdsgiverne og i den øvrige arbejderbevægelse, hos hvem han ikke altid havde fået den opmærksomhed, som han og arbejderforbundets medlemmer fandt rimeligt.

Trods stor modgang og arbejdskampe – også internt i fagbevægelsen – står Lyngsie tilbage som en stærk, respekteret og historisk formand for det forbund, der stod i spidsen for de ofte mest udsatte arbejdere i Danmark.

Olivia Nielsen

1852-1910

Olivia Nielsen var
den første formand
for Kvindeligt
Arbejderforbund i
Danmark.

Olivia Nielsen blev født i en fattig familie i Helsingør i 1852, giftede sig som 20-årig og fik ni børn, hvoraf to døde som spæde. Familien flyttede til København midt i 1880'erne, hvor Olivia Nielsen forsørgede den store familie som vaskekone og senere som flaskeskylker.

Allerede i 1870'erne forsøgte Olivia Nielsen at organisere de kvindelige arbejdere, men hendes fagpolitiske arbejde tog først alvor form, da hun i 1892 blev formand for det københavnske Kvindeligt Arbejderforbund (KAF), der var stiftet syv år tidligere.

Efter at Olivia Nielsen havde organiseret flere kvindelige arbejderstrejker og været forhandlingsleder bag en række overenskomster, kulminerede hendes fagpolitiske engagement, da KAF ved en stiftende generalforsamling i 1901 blev til Kvindeligt Arbejderforbund i Danmark (KAD) med Olivia Nielsen som en naturlig og enstemmigt valgt formand.

Olivia Nielsen arbejdede ihærdigt med udvikling af den nye organisation og lagde grundstenene for en velfungerende arbejdsløshedskasse og en stabil medlemstilgang i Kvindeligt Arbejderforbund, der blev respekteret på linje med de mandlige forbund.

Olivia Nielsen blev medlem af Københavns Borgerrepræsentation i 1909, og hundrede år senere blev en gade i Københavns Sydhavn opkaldt efter hende.

Jens Jensen

1859-1928

Jens Jensen var DsF's første formand.

Jens Jensen blev født i 1859 i landsbyen Aarup på Fyn og voksede op med hårdt arbejde og pligter i husmandshjemmet. Jensens morfar, der boede i nærheden, blev en stor inspirationskilde for den unge Jens Jensen. Foruden morfaren rolige og lyttende væremåde satte Jens Jensen stor pris på hans bogreol, om hvilken han sidenhen sagde: **”Disse bøger var en fryd”**.

Jens Jensen blev udlært maler og rejste i sine første år som engageret fagforeningsmand rundt i landet som agitator, og med deltagelse i den første skandinaviske arbejderkongres i 1887 i Göteborg blev Jens Jensen en central og ledende figur i arbejderbevægelsen i Danmark og i bevægelsens nordiske samarbejde. Jens Jensen så nødvendigheden af at samle de københavnske fagforeninger, og i oktober 1886 deltog han i stiftelsen af De Samvirkende Fagforeninger i København med ham selv som sin formand – en post han bevarede til 1903.

Efter erfaringer fra Sverige lykkedes det ham i januar 1898 at samle næsten alle fagforeninger i landet under ét landsdækkende forbund, De samvirkende Fagforbund for Danmark, DsF (det senere LO). Under stiftelseskongressen udtalte Jens Jensen: **”Den armé, vi skaber, må være stærk og fast, thi den skal erobre en verden, og den må være demokratisk ordnet, thi den skal udvikle mennesker”**.

Jens Jensen var en anset organisator og evnede som en af arbejderbevægelsens helt store ledende skikkelser at holde fast i et tæt samarbejde og koordinering af arbejderbevægelsens politiske og faglige enheder, der formelt var blevet adskilt i 1878. Under bevægelsens tidlige og udfordrende år blev Jensen respekteret for sin flid og vedholdenhed og som sin morfar for sin tålmodighed og venlighed.

I 1893 blev Jens Jensen valgt som én af de første socialdemokratiske medlemmer af Københavns Borgerrepræsentation, og blev i 1895 også valgt til Folketinget. I 1903 blev han den første socialdemokratiske borgmester i København.

Marie Christensen

1871-1945

Marie Christensen
var tjenestepigernes
ukuelige forkæmper.

Marie Christensen voksede op i fattige kår i Kregme ved Frederiksværk og blev som 16-årig sendt ud som tjenestepige. Her boede hun i et loftskammer uden kakkellovn og var ofte plaget af frost i fingrene. Hendes seng var en kasse, hvori hun efter endt arbejdsdag på 18 timer gik til ro – ofte sulten.

Efter sin gerning som tjenestepige underviste hun og fulgte selv lektioner på handelshøjskole og højskole for igen at blive tjenestepige i København i 1899. Hendes indignation over tjenestepigernes arbejdsforhold voksede og motiverede hende til den 15. november 1899 at stifte Københavns Tjenestepigeforening med det formål, at tjenestepigerne skulle opnå oplysning, dygtighed, uddannelse og aftvinge sig respekt og hensyn. Tyendeloven skulle afskaffes, faste regler for arbejdstid, fritid og boligforhold gennemføres, og tjenestepigernes rettigheder nedfældes i lov.

Marie Christensen cementerede sin betydning og ukuelige kamp for tjenestepigerne, da hun i 1904 stiftede De Samvirkende Tjenestepigeforeninger, og to år senere blev hun leder af Københavns Tjenestepigeforenings Fagskole frem til 1938.

Som 23-årig skrev Marie Christensen sin livsmission: ”**Gid jeg en Dag kunde løsne Danmarks Slavinders Lænker.**”

Lizette Risgaard

1960-

Lizette Risgaard er den første formand for Fagbevægelsens Hovedorganisation.

Lizette Risgaard blev født i Kalundborg i 1960, voksede op på Nørrebro og flyttede til Amager og blev udlært kontorassistent, imens hun på deltid varetog et rengøringsarbejde. Sideløbende med flere ansættelser som kontorfunktionær i en række forbund har Lizette Risgaard været engageret i fagligt arbejde og blev i 2000 formand for HK/Service København og samtidig næstformand i LO-København – begge tillidsposter havde hun frem til 2007, hvor hun blev næstformand i Landsorganisationen i Danmark – LO.

Den 27. oktober 2015 blev Lizette Risgaard valgt som formand for LO, og med sammenlægning mellem LO og FTF blev hun samtidig den sidste og eneste kvindelige LO-formand og pr. 1. januar 2019 første formand for Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH), der i dag repræsenterer en lang række faglige forbund med tilsammen 1,3 millioner medlemmer.

Foruden etablering af FH har Lizette Risgaard i sin igangværende formandsperiode kæmpet vedholdende for beskyttelse af danske løn- og arbejdsvilkår og var således også fagbevægelsens samlende figur i forbindelse med Ryanair-konflikten, der udspillede sig over flere år.

Op til folketingsvalget i 2019 lagde den samlede FH-fagbevægelse et massivt pres på politikerne efter mange år med nedskæringer i velfærd, uddannelse og arbejdsmiljø, stigende pensionsalder og større ulighed. Det var en stor sejr for FH, da der under den nye socialdemokratiske regering blev indgået aftale om ret til tidlig pension for dem, som har været længst tid på arbejdsmarkedet.

Med Corona-pandemien blev også fagbevægelsen kastet ud i ukendt farvand. Afskedigelser, nedlukning, truede arbejdspladser og ændrede arbejdsvilkår for FH-fagbevægelsens medlemmer var en hård prøvelse, men fagbevægelsen med Lizette i spidsen viste sig også i den situation at bidrage til samfundsløsninger, der kunne bringe Danmark helskindet igennem krisens værste periode.

Lizette Risgaard: **”Det er min klokkeklare ambition, at 2020’erne skal blive årtiet for folk, som de er flest. Lønmodtagernes årti!”**